

Kasvattaja haastattelussa

ANNELI TAMMINEN

KENNEL NIGHTLANE'S

Teksti: Anneli Tamminen

Kuvat: Nightlane's ellei erikseen mainittu

1. Milloin olet aloittanut cockerien parissa -entä kasvatuksesi?

Ensimmäinen cockeri tuli meille vuonna -86. Se oli "avain" harrastusalullemme. Kennelnimi meille myönnettiin vuonna 1996 ja Ensimmäiset Nightlane's pennut syntyivät helmikuun alussa vuonna -98. 3.2.2013 oli eräänlainen vuosipäivä, 15 vuotta ensimmäisen pentueen syntymästä.

2. Miksi valitsit omaksi koiraksesi/kasvatiksesi nimenomaan cockerspanielin?

Rotua harkittiin pitkään ja hartaasti, vaikka lopulta taisi olla sattumaa mukana. Ensimmäinen cockeri, josta tuli jäljestysvaliokin, SF JVA Finnparadise Grandi, oli Finnparadise kennelistä, joka sijaitsi kävelymatkan päässä silloisesta kodistamme, Espoon Olarissa.

Westie oli toinen vaihtoehto, mutta näimme usein etenkin Roy Nyholmin koiriensa kanssa lenkillä ja koirat olivat usein vapaana

ja hyvin omistajan hallinnassa. Royta voinee osin kiittää rotuvalinnastamme. Näistä koirista välittyi iloinen, avoin ja touhukas kuva, ja koirat olivat aina erittäin kauniita, joten olimme aivan myytyjä.

Siinä vaiheessa me emme vielä ymmärtäneet mitä kaikkea cockerin omistaminen vaatii. Marina Nyholmin avulla opin hiljalleen trimmaamaan ja sitä opin rakastamaan cockereiden ohella. Marina ja Roy sanoivat aina suoraan asiat ja antoivat monia hyviä neuvoja, joista moni on yhä käytössä mm. trimmatessa hankalasti käyttäytyviä cockereita, joita silloin tällöin kohtaa.

Kasvattaminen tuli ensimmäisen narttumme myötä, joka oli synnyttänyt jäljestäjä ja joka oli myös metsästyksessä Pertin mukana, kuten ensimmäinenkin cockerimme ja muutamat niiden jälkeen.

3. Onko sinulla nyt tai aiemmin ollut muun rotuisia koiria?

Ei meillä kummallakaan, vaikka toista rotua cockerin rinnalle onkin mietitty ja harkittu usein. Molempien lapsuuteen kuuluivat koirat: Pertin isoisä koulutti ajokoiria metsälle ja myös hoiti kaupunkilaismetsästäjien koiria. Pappan kanssa Pertti oppi metsästyksen salat ja koirien lempeän kohtelun. Minun kotonani oli x-rotuisia, lähinnä ajokoiran/karhukoiran sekoituksia.

4. Miten valitsit kennelnimesi?

Kennelnimi Nightlane's tulee edellisen kotimme osoitteen kautta, Yöleirintie Billnäsisä, jossa kuvittelimme silloin asuamme loppuelämämme, toisin kuitenkin kävi, vuonna 2005 muutimme Liesjärvelle.

5. Kuinka usein teillä on pentuja?

Koiramäärämme on ollut koko ajan hyvin pieni, eikä etenkään jalostukseen ole päätynyt kuin muutamia koiria. Osittain siksi pentuja meillä on ollut harvoin, noin vuoden kahden välein, 10. pentue syntyi vuonna 2012.

6. Minkä perusteella valitset pentueen lupavimman pennun?

Vietämme paljon aikaa pentujen kanssa ja ne pääsevät 5 viikon jälkeen ulos usein. Silloin näkee paremmin niiden liikkeitä ja silloin myös tärkein asia eli luonteet tulevat esille, se kuka kantaa pää pystyssä leluja ja on reippain tai päinvastoin ja voi ajatella kuka millekin omistajalle sopisi, vai jääkö joku itselle. Läheskään aina se pentueen tähti ei ole jäänyt kotiin. Tilaisuuden tullen mielipiteitä pennuistamme kysellään myös kollegoilta.

Enimmäkseen meiltä on pennut menneet lemmikeiksi, kuten varmaan muiltakin kasvattajilta. Haasteellista on löytää harrastavia pennun ottajia. Sillä cockeri mielletään helppoksi seurakoiraksi, mikä ei välttämättä pidä paikkaansa. Uroksia on ollut monia ja niistä on mennyt monta lupaavan oloista ihan kotikoiriksi, harmi, sillä "kotikoiran virkaan" on jäänyt upeitakin koiria, joista aina mieleen tulee etenkin Nightlane's Empty Pocket.

FI JVA Nightlane's Pretty Darling. Kuva: Aki Latoanne.

Narttupentuja meille on tullut vähemmän, joista lähinnä jatkoa on voinut suunnitella. Niiden kanssa on ollut myös huonoa tuuria, joista eniten suremme Puolasta tuodun Bleper's Tattooon tyttärtä Nightlane's Tempest, joka meni toiselle kasvattajalle, niin, että tarkoitus oli mahdollisesti saada siitä jatkoa myös omaan jalostustyöhön, mutta se kuoli tapaturmaisesti jo 15 viikon iässä.

7. Voitko mainita muutamia kasvatustyösi huipputehtäviä ja mieleenpainuvia kasvatteja?

Jokainen jälkivalio on tähti sydämissämme. Nyttemmin upeita tuloksia tulee myös agilitystä. Kuitenkin ensimmäiset jälkivaliot: FIN JVA Nightlane's Lonely Hunter ja myös sen veli FIN JVA Nightlane's Little John, tulevat ensimmäisenä mieleen, upeita persoonia molemmat.

FIN JVA Nightlane's Little John oli upea koira muutoinkin, mutta valitettavasti hieman liian kookas näyttelyihin. Kerran se näyttelyssä mitattiin, kun muut luokan koirat olivat pieniä sen rinnalla, mutta kyllä se mahtui sallitun maximin alle 41cm alapuolelle.

FI JVA&MVA Nightlane's Peacemaker.

FIN JVA Nightlane's Eveningstar. Kuva Ulla Ketola.

FI & EE & RUS MVA Nightlane's Fabulous.

Mejäpuolelta mieleen tulee tietenkin myös hieno jälkikoira FIN JVA Nightlane's Eveningstar, jonka parhaimpiin saavutuksiin kuuluu Spanieliliiton mejämestaruus. Mejässä valionarvon saavuttanut FI JVA

Nightlane's Pretty Darling on myös kasvateistamme ensimmäinen, joka avasi meidän agilityn tulosputken, noussut kilpailemaan agilityn kuninkuusluokkaan medi 3. luokkaan, se oli mahtava hetki, toki ilon kyyneliä herautti silmäkulmiin jos sen ensimmäisestä agilitytuloksesta. Sen jälkeen myös muutama muu kasvatti on aloittanut suosittuun agilityharrastukseen.

Käymme omien koiriemme kanssa varsin laiskasti näyttelyissä, mutta onneksemme sentään muutamia kasvattimme omistajat ovat olleet ahkerampia. Näyttelypuolelta tulee heti mieleen FI & EE & RUS MVA Nightlane's Fabulous, joka on nauttinut esiintymisestä ihan pienestä pitäen. Sekä nyt veteraaneissa esiintyvä FI JVA&MVA Nightlane's Peacemaker, meidän ensimmäinen sertin saaja, joka on näyttänyt taitonsa myös käytännön metsästyksessä.

Tottahan myös BIS1 kasvattajasijoitus ja Nightlane's Hungry Hunterin serti näyttelyssä, jossa se oli veteraaniluokassa ja näyttelyn ensimmäinen ja ainut narttu yhdestätoista, joka sai erin&sa:n. Sekä oli myös VSP ja VET-VSP. Allekirjoittanut oli kyllä silloin varsin pökertynyt onnesta. Näistä kaikista muistoista suuri kiitos koirien omistajille! Kiitän näin sopivan tilaisuuden tultua myös kolmen kasvattimme omistajaa ja ystäväämme Leaa, sillä hänen ansiotaan ovat viime vuosina olleet meidän omien koirien näyttelyissä käynnit. Lämmin kiitos handleerauksista, joista on tullut upeita tuloksia ja yhteisillä reissuillamme on aina ollut hauska tunnelma ja niistä jäänyt ihanat muistot.

Myös monet kasvatti- ja pentutapaamiset tulevat mieleen ja moni pennun omistaja on niiden kautta saanut innostuksen harrastukseen, kun ovat nähneet oman koiran rodunomaisessa toiminnassa, ne ovat aina muistoja kultaisia. Kas-

vattamalla tai koiria ostamalla/myymällä ei luoda automaattisesti ystävyyssuhteita, ja monesti koiramaailmassa syntyneet ihmissuhteet voivat olla hyvin pinnallisiakin, kuitenkin hyviä ja kestäviä ihmissuhteita on syntynyt lukuisia ja osa niistä jatkuu yhä, vaikka ystävyyden aikaansaamaa koiraa ei enää luonamme olekaan, niitä ei olisi syntynyt ilman cockereita ja kasvatusta.

8. Millainen cockeri on mielestäsi parhaimmillaan, ulkonäöltään ja luonteeltaan -miten kasvatustyössäsi pyrit ihannecockeriin?

Tiivis, vankka, pitkällä askeleella liikkuva, alati häntäänsä heiluttava, jolla on klassisen kaunis pää. Cockeri, jolla lisäksi on silkkinen, liioittelematon turkki, jonka näyttelykuntoon saattaminen ei vaadi tuntien, saati päivien työtä. Luonteeltaan hyvähermoinen, iloinen ja aina valmis työskentelemään, terveyttä unohtamatta. Ihannecockerista unelmoidaan ja siihen pyritään saamalla oppia kokeneemmilta, myös muiden rotujen kasvattajilta. Tietoa lisää hakemalla, tosin kun sitä tulee lisää, huomaa, ettei sitä koskaan ole

tarpeeksi, aina voi oppia uutta.

9. Mitä merkitystä on käyttöominaisuuksilla?

Paljon, vaikka suurimmaksi osaksi cockerit menevät lemmikeiksi. Silti cockeri on metsästyskoira ja näin ollen ne ominaisuudet ovat yleensä joka ikisessä cockerissa siellä jossain ja herätettävissä esille. Lintukoiraominaisuudet tulevat myös toisissa esille ihan herättämättäkin. Siksi cockeri vaatii paljon aktiviteettia ja erilainen harrastaminen edes auttaa siinä, että se on onnellinen koira. Upeaa, että metsästyksen pariin pääsee yhä useampi cockeri, meiltäkin muutamia. Taipparit olisi hyvä jokaisen cockerin läpikäydä. Vaikka omat koirat, ensimmäistä Oskua ja ensimmäistä tuontikoira Bleper's Tattoota lukuunottamatta ovat jääneet ilman taipparitulosta, paljolti omien fyysisten rajoitusten vuoksi. Silti työskarkaa meillä kaikilla on kannustaa mahdollisimman moni cockeri käymään edes taipparit läpi ja toivoa, että niiden myötä aukeaa muu harrastaminen, joillekin myös se metsästys.

Nightlane's Hungry Hunter Teuvoa RN 21.8.10.

10. Miten valitset siitosuroksen?

Pyrin valitsemaan uroksen, jolla ei ole samoja virheitä, kuin nartullani. Luen paljon kirjallisia näyttelyarvosteluja, jotka onnekseni löytyvät yhdistyksen sivuilta ja KoiraNet tarjoaa paljon faktatietoa tulosten lisäksi terveydestä. Kuitenkin aina joutuu tinkimään jostain, jos on rehellinen itselleen. Huomattu on myös ettei aina kaikki mene niin kuin strömsöössä vaikka molemmilla vanhemmilla olisi terveystiedot erittäin hyvät, sekä ulkonäkö ja luonne ok, vielä, kun ei sentään tehdä koiria koepuikissa. KoiraNet antaa kuitenkin melkoisen määrän sitä faktaa, jolla voit välttää selvät katastrofit. Uroksia valitettavasti on varsin vähän tarjolla, varsin usein huomaa, että onkin liian läheistä sukua. Hyviä uroksia viettää sitä aikaansa ns. lemmin tehtävissä eikä tule tietoon ja mahdolliseen käyttöönkään.

11. Millainen on mielestäsi hyvä siitosnarttu?

Hyvä siitosnarttu on terve, helposti tiinehtyvä, jonka juokset ovat selvästi luettavissa, eivätkä ongelmallisia, synnytys hoituu luonnollisesti ja se hoitaa pentunsa itsenäisesti hyvin ja hellyydellä.

12. Onko sukutaululla merkitystä?

On, sukutaulu kertoo paljon koirista ja sukutauluihin pitäisikin malttaa tutustua titteleitä syvemmin. Vanhemmat, niiden sisarukset ja niiden mahdolliset jälkeläiset kertovat siitä mitä yhdistelmästä mahdollisesti tulee, niitä täytyy tukia myös sukutaulun takaa.

13. Mitkä cockerit ovat jääneet itsellesi mieleen vuosien varrella?

Aina ensimmäiseksi tulee mieleen Fool's Alibaba, se oli yksi ihannecockereista. T-pentueemme isä Frenbrook Ain't No Other sekä Allway's Shakira. Kaikki nämä kolme upeita rotunsa edustajia.

14. Mitä cockerit ovat sinulle merkinneet ja mikä on ollut mieleenpainuvimpia muistoja cockerien tiimoilta?

"Kaikkea" sillä elämä ei olisi täyttä ilman cockereita. Ensimmäisen cockerimme tultua

taloon elämä muuttui ihan toiseksi. Tutustuttiin nopeasti aktiivisiin spanieli-ihmisiin, monet kiitokset Pirkko Lammelle, tuki ja turva kasvatuksen alkupuolella ja Etelä-Suomen kerhossa silloin aktiivina olleelle Svante Nordströmille, joka oli kannustava ja sai meidät positiivisuudellaan koe- ja kerkhotoimintaan mukaan. Sekä jo monille edesmenneille, kokeneille cockeri-ihmisille, joita lämmöllä ja kiitollisuudella muistamme.

Mieleenpainuvimpiin muistoihin lukeutuvat omiin kasvatteihimme liittyen etenkin kaksi pentuetta L- ja P-pentue, jotka ovat olleet aktiivisesti toiminnassa mukana ja joiden kanssa on koettu monia ihania hetkiä, yhteisiä harjoituksia, monet vapaa-ajan tapaamiset ja matkat näyttelyihin ja kokeisiin, joita lämmöllä muistellemme. Mukavaa on aina muistella näitä, jotka ottivat pennun lemmikiksi eikä aikeena ollut harrastaa ainakaan virallisesti yhtään mitään ja kuinkas sitten kävikään: näistä pentueista löytyy melkoisia saavutuksia mm. jäljestysvalioita, agiltysaavutuksia, hyväksytyjä taippareita ja rop-titteleitä.

15. Mitä mieltä olet cockerien kehityksestä vuosien varrella?

Jalostuksessa on osin unohtunut sen käyttötarkoitus, monen nykycockerin turkin kanssa ei metsästetä, hyvä jos voidaan kulkea metsässä ilman sen vaatettamista ympäri vuoden. Näin etenkin monien yksiväristen kohdalla. Myönnän silti itsekin tehneeni jalostusvalintoja tämän välillä unohtaen, vaikka turkin jalostaminen on yksi niitä helpoimmin toteutettavista.

Silti ihmettelen aina kuinka perheen ainoan cockerin turkkia ei jostain kumman syystä saada hoidettua ja tällöin on ainoa järkevä teko leikata turkki lyhyeksi, mikä meistä ei cockerille kuulu, on sen käyttötarkoitus sitten mikä vain. Cockerilla kuuluu olla upea silkkinen turkki, mutta ei liioitellusti.

Luonteissa oli vakavia ongelmia, etenkin yksivärisillä, silloin kun meille tuli ensimmäinen ja toisen mustan cockerin kohdalla sitten jouduimme sen itse kokemaan, se lopetettiin vakavien käytösongelmien vuoksi alle 3-vuotiaana. Muuta vaihtoehtoa ei ollut. Se oli raskasta aikaa, syytimme

pitkään itseämme, mutta onneksi sattui kohdalle eläinlääkäri, jolla oli kokemusta myös tästä puolesta cockereista. Vähällä oli, ettei rotu vaihtunut. Jäljestysharrastus sai kuitenkin aikaan sen, että aloimme etsiä uutta jälkikoiraa, kirjavien parista. Luonteet ovat parantuneet siitä, mutta valitettavasti aina silloin tällöin trimmipöydälle nostetaan cockeri, jonka kanssa sen perheen on raskasta, vaikeaa ja joskus jopa mahdotonta elää. Eikä enää niinkään voi osoitella vain yksivärisiä, huonoja luonteita löytyy myös kirjavien joukosta.

Osin huonot luonteet johtunevat myös cockerin hurmaavasta ulkonäöstä: se saa pentuna kaiken periksi eikä sen tapakasvatukseen välitetä uhrata aikaa eikä se aina saa vaatimaansa aktiviteettia ja niin meillä onkin sitten ongelmallinen aikuinen. Terveysten on panostettu melkoisesti ja pidämme cockeria varsin terveenä rotuna, kunhan se hoidetaan niin kuin rotu kuuluu hoitaa.

16. Painotetaanko rodussa liikaa mielestäsi joitain piirteitä tai ovatko jotkut tyypilliset virheet yleistyneet?

Kuten edellä kerroin, osalla turkkia on liikaa ja pahinta on, kun se on huonolaatuista. Koot tuntuvat pienenevän eikä aina tiedä suoraan koiraa katsomalla onko kyseessä uros vai narttu. Näyttelykehiin kaipaisi enemmän iloisesti häntäänsä heiluttavia rotumme edustajia, joka kantaa itsensä ilman remmiin ripustamista.

17. Miltä cockerin tulevaisuus mielestäsi näyttää?

Uskaltaakohan sanoa: varsin hyvältä, vaikka työsarkaa varmasti riittää yhä. Lisää avoimuutta ja tiedon jakoa kasvattajien kesken kaivataan edelleen. Myös uusien kasvattajien kouluttaminen oman rotujärjestömme taholta olisi hyväksi, käyttäen kokeneita kasvattajia tässä apuna. Uusia kasvattajia tuntuu tällä hetkellä tulevan koko ajan lisää, mutta pelkkä kasvattajakurssin käyminen ei anna tarpeeksi tietotaitoa, jos ei tukena

ole kokenutta kasvattajaa.

Rotuyhdistyksemme on tehnyt vuosien saatossa upeaa työtä kokonaisvaltaisesti. Terveysfakta on nyt kaikkien saatavilla. Pennun etsijä saa yhdistyksemme sivuilta tuhdin tietomäärän, jonka perusteella voi valintaansa vielä pohtia ja etsiä sitten itselleen sopivan pennun.

Vuosia sitten ei olisi uskonut kuinka paljon cockereita näkyy metsästyskoetuloksissa, agilityssä ja jopa tokossa, upeaa, mutta se on myös näiden upeiden omistajien ansiota, lisäksi uskon, että rotuyhdistyksen valistuksella ja aktiiveilla on iso osuus asiassa.

Yksikään kaunis, upea cockeri ei pääse loistamaan näyttelykehissä, koetuloksissa, jos emme saa omistajia innostumaan, tässä työsarkaa riittää edelleen, myös kasvattajille.

Me kiitämme kaikkia aktiivisia kasvattiemme omistajia siitä, että koiramme pääsevät näyttöön ja käyttöön, vaikka aina ei virallisesti harrastettaisikaan.

Anneli & parempi puoliskonsa Pertti

Anneli Tamminen ja Bleper's Tattoo. Kuva: Kristina Henriksson